Prima instanță: judecătoria Soroca, sediul Central (judecător: Ghenadie Purici)
Dosarul nr. 2rc - 11/2026 (PIGD 2-26017374-03-2rc-03032026)

CURTEA DE APEL NORD
Colegiul civil şi de contencios administrativ

D E C I Z I E

06 mai 2026 mun. Bălți

Instanța constituită din:
Președinte completului, judecător Elena Grumeza
Judecători Natalia Costaș, Ivan Parii

examinând, fără citarea părților, cererea de recurs declarată de S.R.L. „Mialex-Nord" împotriva încheierii Judecătoriei Soroca, sediul Central din 16 februarie 2026, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată formulată de S.R.L. „Triancom Nord" împotriva S.R.L. „Mialex-Nord" privind încasarea datoriei,-

a constatat:

Poziția instanței de fond:

La 13.02.2026, avocatul Manoli Grigore în interesele „Triancom Nord" SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Mialex-Nord" privind încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a indicat că, în baza contractului-comandă nr. 010/11 din 10.11.2025 și facturii EBC000940218 din 17.11.2025, SRL „Mialex-Nord" nu și-a onorat obligațiile de plată față de SRL „Triancom Nord", în decursul a 15 zile după recepționarea actelor în original.

La data de 20.11.2025, SRL „Mialex-Nord" a expediat în adresa reclamantului pretenție prin care a invocat că, marfa în cantitate de 22,05 tone de struguri nu ar fi fost transportată în condițiile de temperaturi corespunzătoare și ca rezultat aceasta s-a alterat, circumstanță care de facto nu constituie obiect de examinare.

Drept urmare, la data de 18.12.2025, în adresa SRL „Mialex-Nord" a fost expediată notificare prealabilă, recepționată de pârât la data de 23.12.2025. Totodată, la data de 19.12.2025, prin intermediul poștei electronice și „WatsApp" în adresa SRL „Mialex-Nord" a fost expediată aceiași notificare prealabilă, care a rămas fără soluționare.

A solicitat reclamantul încasarea de la SRL „Mialex-Nord" a datoriei în mărime de 40 366,96 lei, dobânzii de întârziere în mărime de 727,71 lei și cheltuielilor de judecată în mărime de 1 693,74 lei cu titlu de taxă de stat și suma de 201,20 lei cu titlu de taxă de timbru.

De asemenea a solicitat aplicarea sechestrului pe bunurile imobile și mobile precum și pe mijloacele financiare de pe conturile bancare ale pârâtului în limita valorii acțiunii, pe motiv că, există riscul privind imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești, or pârâtul se eschivează cu rea-credință de la onorarea benevolă a obligațiilor asumate.

Prin încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Central din 16 februarie 2026 s-a admis cererea de asigurare a acțiunii înaintată de către avocatul Manoli Grigore în interesele SRL „ Triancom Nord”.

- s-a aplicat interdicție de înstrăinare pe bunurile imobile și mobile înregistrate cu drept de proprietate după SRL „Mialex-Nord”, adresa juridică s. Vasilcău r-l Soroca (adresa de corespondență mun. Soroca str. Alexandru cel Bun nr. 8, of. 304), /f 1003607010648.

- s-a aplicat sechestru pe mijloacele bănești din conturile bancare deschise pe SRL „Mialex-Nord”, adresa juridică s. Vasilcău r-l Soroca (adresa de corespondență mun. Soroca str. Alexandru cel Bun nr. 8, of. 304), /f 1003607010648.

Măsurile de asigurare se vor aplica în limita valorii acțiunii de 41 094,67 (patruzeci și una mii nouăzeci și patru) lei 67 bani.

Solicitarea recurentului:

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la data de 20 februarie 2026 S.R.L. „Mialex-Nord” a contestat încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Central din 16 februarie 2026 cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a cererii de asigurare a acțiunii.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs, S.R.L. „Mialex-Nord” susține că, încheierea instanței de fond din 16 februarie 2026 este ilegală și urmează a fi casată integral, invocând încălcarea normelor de procedură civilă și lipsa unei motivări corespunzătoare.

În motivarea recursului se arată că, deși legea permite atacarea cu recurs a încheierilor privind asigurarea acțiunii, instanța de fond nu a respectat condițiile de aplicare a acestor măsuri, depășind chiar limitele cererii reclamantei, care solicitase asigurarea doar în cuantumul de 40 366,96 lei.

Se invocă faptul că, scopul măsurilor de asigurare este prevenirea riscului de neexecutare a unei eventuale hotărâri judecătorești, iar pentru aplicarea acestora instanța trebuie să constate existența unui pericol real și iminent, precum dispariția, deteriorarea sau înstrăinarea bunurilor, aspecte care nu au fost demonstrate în cauză.

De asemenea, se subliniază că, încheierea contestată nu conține o analiză a circumstanțelor concrete și nici o evaluare a probelor, fiind astfel nemotivată, contrar exigențelor Codului de procedură civilă și principiului dreptului la un proces echitabil, care impune instanțelor obligația de a-și fundamenta soluțiile.

Recurenta arată că, prima instanță nu a verificat temeinicia pretențiilor reclamantei, natura litigiului și comportamentul părților, limitându-se la aplicarea formală a măsurilor de asigurare.

Se mai menționează că, SRL „Mialex-Nord” este o entitate activă, cu venituri și fără obligații neachitate, ceea ce exclude existența unui risc de neexecutare a unei eventuale hotărâri. Mai mult, se invocă faptul că litigiul derivă dintr-un contract de transport, în cadrul

căruia reclamanta pretinde despăgubiri pentru distrugerea bunurilor transportate, însă aceste pretenții sunt contestate, iar în paralel există și alte litigii între părți, inclusiv o intervenție accesorie într-o altă cauză civilă. Se mai arată că prima instanță nu a analizat răspunsul la notificarea prealabilă și nici alte materiale relevante anexate la dosar.

Totodată, recurenta susține că, aplicarea măsurilor de asigurare constituie o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate, garantat de legislația națională și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ingerință care trebuie să fie proporțională și temeinic justificată, condiții neîndeplinite în speță.

Se mai invocă faptul că, eventualele obligații contractuale sunt contestate și că nu există dovezi privind acțiuni de rea-credință sau intenții de sustragere de la executare.

În concluzie, recurenta solicită admiterea recursului, casarea integrală a încheierii Judecătoriei Soroca din 16 februarie 2026 și respingerea cererii de aplicare a măsurilor de asigurare ca neîntemeiată, invocând lipsa temeiurilor legale, depășirea limitelor cererii, nemotivarea încheierii și absența oricărui risc real care să justifice instituirea sechestrului și interdicțiilor asupra bunurilor sale.

Prin referința depusă la recurs, avocatul Manoli Grigore în interesele SRL „Triancom Nord” a invocat că, recursul formulat de SRL „Mialex Nord” nu vizează în realitate legalitatea măsurilor de asigurare, ci încearcă să deplaseze discuția spre fondul litigiului, invocând apărări precum pretinse creanțe compensatorii sau neexecutări reciproce, aspecte care nu sunt relevante la etapa asigurării acțiunii. Recurenta nu combate existența creanței și a neexecutării, ci doar contestă aprecierea instanței asupra necesității măsurilor, fără a prezenta argumente concrete care să înlăture riscul reținut.

Se mai arată că, instanța de fond a identificat corect existența unei creanțe rezultată din contractul de transport și a constatat că obligația de plată nu a fost executată benevol după scadență, în pofida notificărilor. De asemenea, a reținut că există suficiente date pentru a considera pretenția reclamantei ca fiind serioasă și justificată la nivelul cerut pentru aplicarea măsurilor provizorii.

Referința evidențiază că, riscul de neexecutare este real și derivă din conduita pârâtei, care nu și-a onorat obligațiile de plată, iar lipsa măsurilor ar putea face dificilă sau imposibilă executarea unei hotărâri. Se menționează că, instanța a analizat concret circumstanțele cauzei și a stabilit că măsurile sunt necesare pentru conservarea patrimoniului debitorului până la soluționarea litigiului.

Totodată, se arată că, măsurile dispuse sunt proporționale, fiind limitate strict la valoarea acțiunii și având caracter temporar, fără a afecta definitiv dreptul de proprietate al pârâtei. Instanța nu a dispus indisponibilizarea generală a bunurilor, ci doar în limitele necesare pentru garantarea eventualei executări.,

Se susține că, măsurile de asigurare aplicate sunt pe deplin justificate în contextul unui litigiu comercial, unde mobilitatea bunurilor și a fondurilor creează un risc real de sustragere de la executare, iar faptul că pârâta desfășoară activitate economică nu exclude necesitatea instituirii unor măsuri provizorii. Se subliniază că indisponibilizarea a fost limitată strict la

valoarea acțiunii și nu are caracter excesiv sau arbitrar, fiind orientată exclusiv spre conservarea posibilității de executare a unei hotărâri viitoare.

Se arată că, susținerea recurentei privind încălcarea dreptului de proprietate este neîntemeiată, deoarece măsurile nu afectează substanța acestui drept, nu transferă bunuri și nu produc o deposedare definitivă, ci reprezintă doar o limitare temporară, legală și proporțională. În speță, ingerința este justificată de existența unei creanțe neexecutate și de necesitatea protejării efective a dreptului reclamantei.

În continuare se argumentează că, recursul nu evidențiază nicio eroare de drept sau de fapt a instanței de fond, ci exprimă doar dezacordul recurentei față de aprecierea circumstanțelor cauzei. Instanța de fond a analizat corect probele, a identificat existența creanței și a riscului de neexecutare și a dispus măsuri proporționale, în limitele competenței sale. Criticile recurentei vizează în mod nejustificat fondul litigiului și încearcă să transforme recursul într-o rejudecare a cauzei, ceea ce nu este admisibil.

Se mai arată că, recurenta încearcă să tergiverseze procesul și să neutralizeze efectele măsurilor de asigurare, utilizând calea de atac în mod abuziv, prin invocarea repetitivă a unor argumente irelevante sau prin raportare la alte litigii. Această conduită este contrară scopului procedurii și riscă să afecteze eficiența protecției judiciare acordate reclamantei.

De asemenea, se reiterează că, instanța de fond a respectat toate cerințele legale, a motivat suficient încheierea și a stabilit corect caracterul temporar, proporțional și conservator al măsurilor dispuse, fără a prejudicia fondul cauzei. Nu există contradicții sau omisiuni esențiale în raționamentul instanței, iar dreptul la apărare al recurentei a fost respectat.

În concluzie, se afirmă că, recursul este nefondat, deoarece nu demonstrează existența unor erori de legalitate, nu combate în mod efectiv temeiurile măsurilor de asigurare și reprezintă doar o încercare de a împiedica executarea viitoare a unei hotărâri. Se solicită respingerea recursului și menținerea integrală a încheierii Judecătoriei Soroca din 16 februarie 2026, ca fiind legală, motivată și proporțională cu scopul urmărit.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând argumentele invocate de recurentă în cererea de recurs, în raport cu materialele cauzei, Colegiul Civil și de Contencios Administrativ consideră recursul întemeiat și urmează a fi admis, reieșind din considerentele ce succed.

În conformitate cu art.424 alin.(1) Cod de procedură civilă, curţile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Instanța de recurs reiterează prevederile art.425 CPC, care statuează expres că, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Potrivit art.181 alin.(1), (2) Cod procedură civilă, încheierea privind asigurarea sau neasigurarea acţiunii poate fi atacată cu recurs. Dacă încheierea de asigurare a acţiunii a fost emisă fără ştirea recurentului, termenul de depunere a recursului se calculează din ziua în care persoana interesată a aflat despre pronunţarea încheierii.

Colegiul civil constată că, în speță, se contestă încheierea instanței de fond privind admiterea cererii reclamantei cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că, încheierea recurată a fost emisă la 16 februarie 2026 (f.d.25-27), iar la 20 februarie 2026 S.R.L. „Mialex-Nord", prin intermediul poștei electronice (f.d.44), a contestat-o cu recurs (f.d.37-38), prin urmare în termenul legal de 15 zile de la comunicare.

În conformitate cu art. 426 alin.(3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În temeiul art. 427 lit.c) CPC, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să admită recursul şi să caseze integral sau parţial încheierea, soluţionînd prin decizie problema respectivă.

Din materialul probator prezent la dosar, Colegiul Civil reține că, la data 13.02.2026, avocatul Manoli Grigore în interesele „Triancom Nord" SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Mialex-Nord" privind încasarea datoriei. Odată cu cererea de chemare în judecată, reclamantul S.R.L. „Triancom Nord" a solicitat asigurarea acțiunii (f.d.1-6).

Prin încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Central din 16 februarie 2026 s-a aplicat interdicție de înstrăinare pe bunurile imobile și mobile înregistrate cu drept de proprietate după SRL „Mialex-Nord", adresa juridică s. Vasilcău r-l Soroca (adresa de corespondență mun. Soroca str. Alexandru cel Bun nr. 8, of. 304), /f 1003607010648. S-a aplicat sechestru pe mijloacele bănești din conturile bancare deschise pe SRL „Mialex-Nord", adresa juridică s. Vasilcău r-l Soroca (adresa de corespondență mun. Soroca str. Alexandru cel Bun nr. 8, of. 304), /f 1003607010648. Măsurile de asigurare se vor aplica în limita valorii acțiunii de 41 094,67 lei (patruzeci și una mii nouăzeci și patru lei 67 bani) (f.d.25-27).

În motivarea soluției, instanța de fond a reținut că, măsurile de asigurare solicitate spre aplicare în prezentul litigiu urmăresc exclusiv restabilirea drepturilor patrimoniale ale SRL „Triancom Nord", iar aplicarea interdicției de înstrăinare pe bunurile imobile și mobile ce aparițiune cu drept de proprietate pârâtului are drept scop indisponibilizarea temporară a bunurilor mobile și imobile, or, reclamantul a motivat suficient de argumentat și convingător necesitatea aplicării interdicției, anexând la materialele cauzei probe concludente și pertinente că, debitorul nu și-a executat corespunzător obligațiile de achitare a datoriei. Mai mult, instanța a reținut că, anterior, la data de 06.06.2025, de către Judecătoria Soroca (sediul Central), a fost emisă încheiere prin care a fost confirmată tranzacția încheiată între SRL „Fahrwest Logistic" și SRL „Mialex-Nord" cu privire la condițiile achitării datoriei în mărime de 6800 Euro născută în baza contractelor de comandă nr. 4953 și nr. 4966 din 05.06.2024.

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la data de 20 februarie 2026 S.R.L. „Mialex-Nord" a contestat încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Central din 16 februarie 2026 cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a cererii de asigurare a acțiunii (f.d.37-38).

Examinând materialele cauzei, încheierea instanței de fond și motivele invocate în recurs, Colegiul civil reține că, cererea de recurs este întemeiată și urmează a fi admisă, cu casarea încheierii contestate și pronunțarea unei noi soluții de respingere a cererii de asigurare a acțiunii, din considerentele ce succed.

În conformitate cu art.174 alin.(1) CPC, la cererea participanţilor la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărîrea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărîrii judecătoreşti.

Colegiul civil relevă că, asigurarea acțiunii constă dintr-o totalitate de măsuri silite, temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive.

Potrivit art. 175 alin.(1) lit. a) CPC, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.

Corespunzător, în conceptul cadrului normativ enunțat, măsurile de asigurare se prezintă drept acțiuni procesuale cu caracter temporar, menite să asigure executarea unui eventual act judecătoresc de dispoziție.

Totodată, respectivele măsuri urmează a fi luate doar în cazul în care instanței i se aduc probe, care ar demonstra faptul că, neaplicarea măsurilor de asigurare ar face imposibilă executarea unui eventual act de dispoziție judecătoresc.

În temeiul art. 177 alin.(1), (2) și (3) CPC, în cererea de asigurare a acţiunii se indică motivele şi circumstanţele pentru care se solicită asigurarea acţiunii. Cererea de asigurare a acţiunii se soluţionează de către judecătorul care examinează cauza în ziua depunerii, fără înştiinţarea pîrîtului şi a celorlalţi participanţi la proces. Dacă cererea de asigurare a acţiunii este depusă concomitent cu cererea de chemare în judecată, aceasta se soluţionează în ziua emiterii încheierii privind acceptarea cererii de chemare în judecată, fără înştiinţarea pîrîtului şi a celorlalţi participanţi la proces. Judecătorul pronunţă o încheiere motivată privind asigurarea sau neasigurarea acțiunii.

Deci, în temeiul normelor menționate, Colegiul civil notează că, asigurarea acțiunii civile este instituția de drept procesual civil care constă dintr-o serie de măsuri silite, temporare şi urgente, ce pot fi aplicate de instanță, la cererea părții interesate, cu scopul de a asigura o bună finalitate a procesului civil, și anume, executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive.

Asigurarea acțiunii civile, cu certitudine, reprezintă o imixtiune în drepturile uneia dintre părțile aflate în litigiu. Astfel, este necesar ca acest instrument să fie aplicat cu atenție pentru a evita ingerințe lipsite de necesitate sau chiar abuzive în drepturile celeilalte părți. Această sarcină, deși primar revine participanților aflați în litigiu – să nu înainteze cereri abuzive de asigurare a acțiunii – doar cu scopul de a crea prejudicii celeilalte părți, însă în final instanța de judecată apreciază necesitatea aplicării măsurilor de asigurare.

Pentru a admite solicitarea participantului și a aplica măsura de asigurare, instanța urmează să verifice dacă sunt suficiente probe şi argumente că, aplicarea măsurilor de asigurare corespunde scopului prevăzut de lege, adică să asigure executarea efectivă a unei viitoare hotărâri judecătorești și că măsura solicitată este în concordanță cu obiectul acțiunii.

Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunurilor, ce pot asigura executarea reală și corespunzătoare a hotărârii judecătorești. Mai mult ca atât, importanța ei constă în faptul că, prin aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii sunt apărate drepturile reclamantului, în cazul în care pârâtul poate acționa cu rea-credință, astfel încât să facă greu de executat sau imposibilă executarea eventualei hotărâri în favoarea reclamantului.

Corespunzător, Colegiul civil concluzionează că, la caz, examinând cererea de asigurare a acțiunii, este important ca instanța, în fiecare caz concret, să verifice obiectul şi temeiul acțiunii principale, să fie determinată natura litigiului, verificate argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

Raportând conținutul cadrului legal ce guvernează spața prin prisma situației din cauza dată, Colegiul Civil conchide că, instanța de fond a reținut, existența unei creanțe izvorâte dintr-un contract de transport și neexecutarea obligației de plată de către pârâtă, însă nu a realizat o analiză efectivă și concretă a condițiilor cumulative impuse de art. 174 CPC pentru dispunerea măsurilor de asigurare. Or, simpla invocare a existenței unei creanțe și a neexecutării acesteia nu este suficientă pentru a justifica aplicarea unor măsuri restrictive asupra patrimoniului unei părți, în lipsa demonstrării unui risc real, actual și concret de imposibilitate sau dificultate în executarea unei eventuale hotărâri judecătorești.

Din materialele cauzei rezultă că, instanța de fond nu a identificat și nu a motivat existența unui *periculum in mora* în sensul legii, limitându-se la enunțuri generale privind riscul de neexecutare, fără a indica fapte sau împrejurări concrete din care să rezulte intenția pârâtei de a se sustrage de la executare, de a-și diminua patrimoniul sau de a întreprinde acțiuni de natură să pericliteze realizarea creanței. Or, lipsa unei asemenea analize echivalează cu transformarea măsurii asigurătorii într-un mecanism automat, contrar naturii sale excepționale și restrictive.

Mai mult, instanța de fond nu a examinat conduita pârâtei în contextul real al raporturilor dintre părți și nici nu a ținut cont de faptul că, litigiul este contestat sub aspectul existenței și întinderii obligației, existând apărări privind executarea necorespunzătoare a contractului de către reclamantă și pretenții reciproce. Aceste circumstanțe, deși nu sunt decisive pentru soluționarea fondului, sunt relevante în aprecierea caracterului serios și neechivoc al creanței, iar ignorarea lor conduce la o apreciere superficială a condiției aparenței dreptului.

Instanța de fond a omis, de asemenea, să verifice proporționalitatea măsurilor dispuse în raport cu scopul urmărit, dispunând concomitent atât interdicția de înstrăinare asupra tuturor bunurilor mobile și imobile ale pârâtei, cât și sechestrul asupra mijloacelor bănești, fără a justifica necesitatea cumulului acestor măsuri și fără a analiza dacă o măsură mai puțin intruzivă

ar fi fost suficientă. O asemenea abordare excedează caracterului subsidiar și proporțional al măsurilor asigurătorii.

Sub un alt aspect, instanța de fond a depășit limitele cererii de asigurare, stabilind valoarea măsurilor la un cuantum superior celui solicitat de reclamantă, fără a oferi vreo motivare în acest sens, ceea ce contravine principiului disponibilității și limitează dreptul pârâtei de a-și organiza apărarea în raport cu pretențiile concrete deduse judecății.

În același timp, motivarea încheierii nu satisface exigențele art. 270 CPC, întrucât nu conține o analiză clară și individualizată a criteriilor legale privind necesitatea măsurii, riscul neexecutării și proporționalitatea ingerinței în dreptul de proprietate. Instanța s-a limitat la reproducerea unor dispoziții legale și la formulări generale, fără a le raporta la circumstanțele concrete ale cauzei, ceea ce echivalează cu o nemotivare în fapt a soluției adoptate.

Instanța de recurs reține că, măsurile de asigurare, deși au caracter provizoriu, reprezintă o ingerință în dreptul de proprietate și trebuie să fie justificate prin existența unor circumstanțe concrete care să demonstreze necesitatea lor strictă. În speță, o asemenea necesitate nu a fost demonstrată, iar măsurile dispuse apar ca fiind excesive în raport cu situația de fapt reținută.

Prin urmare, instanța de recurs concluzionează că încheierea contestată a fost pronunțată cu aplicarea greșită a normelor de drept procesual, în lipsa probării condițiilor prevăzute de art. 174 CPC, pe baza unei situații de fapt incomplet analizate.

În aceste condiții, în temeiul normelor legale incidente, instanța de recurs admite recursul declarat, casează integral încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Central din 16 februarie 2026 și pronunță o nouă hotărâre prin care respinge cererea de asigurare a acțiunii înaintată de S.R.L. „Triancom Nord” ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 428 alin. (1) Cod de procedură civilă, decizia instanţei de recurs emisă după examinarea recursului împotriva încheierii rămîne irevocabilă din momentul emiterii. Decizia se plasează pe pagina web a instanţei la data emiterii.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art.art. 427 lit. c) și 428 Cod de procedură civilă, Colegiul Civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Nord,

D e c i d e:

Admite cererea de recurs formulată de S.R.L. „Mialex-Nord”.

Casează integral încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Central din 16 februarie 2026 prin care s-a admis cererea de asigurare a acțiunii, **cu soluționarea prin decizie a problemei respective**, după cum urmează:

Respinge cererea formulată de S.R.L. „Triancom Nord” cu privire la aplicarea măsurilor de asigurarea acțiunii în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L. „Triancom Nord” împotriva S.R.L. „Mialex-Nord” privind încasarea datoriei.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

judecător **Elena Grumeza**

Judecătorii **Natalia Costaș** **Ivan Parii**